

det Andet dette, at man giver offentlig Forargelse, uden at man just behøver at henvende sig til en enkelt Person. De to Tilfælde have vi allerede i den nu bestaaende Lovgivning, og de foreslaas bevarede her, kun at man udtrykker noget bestemtere, hvad der allerede ligger i den bestaaende Praxis. Det at benytte uanstændige Væder eller Ord f. Ex. paa den Maade, som det ikke saa sjældent forekommer, at Mandspersoner antaste dem ganske ubetjendte Fruentimmer paa Gaden, følge dem et Stykke paa Vej og underholde dem med den Slags Uttringer, er Noget, der efter min Formening er et alvorligt Brud paa den offentlige Sædelighed, og som derfor bør underkastes en alvorlig Straf. Blottelser er for Resten ogsaa Noget, som kan falde ind herunder, de falde nemlig ind under Udtrykket: „uterligt Forhold“, og der er da ogsaa mangfoldige Domme, der have straffet Personer for at have generet Passerende paa Gaden og andre Steder ved uanstændige Blottelser og deslige. — I det Hele taget vise jo, som sagt, de Bemærkninger, som den ærede Taler fremkom med saa vel ved denne Paragraf som ogsaa ved de andre, kun, at han aldeles ikke kender den bestaaende Lovgivning og dens Anvendelse i Praxis. Det ærede Medlem maatte for at kunne dømme om de foreliggende Vædringsforslag have et virkeligt Kjendskab, som han ganske mangler, til den Række af Domme, som vi have angaaende disse Emner. Derfor han havde det, vilde han selv indse, at en stor Del af de Bemærkninger, han er fremkommen med, ere ganske grundløse. Jeg vil derfor anmode det høie Thing om at vedtage de stillede Vædringsforslag og dermed Lovforslaget, saafremt det er Thingets Mening, at der skal gjøres et alvorligt Skridt for at hæmme de Ulemper, som man virkelig for Diebliffet lider under. Vil man lade sig afholde af den Frygt, at det i et eller andet Tilfælde kunde hændes, at en Forfatter, der virkelig havde literær Betydning og ikke handlede i ond Hensigt, kunde blive hjemstødt af en Sag — jeg vil haabe, at han vilde blive fritkjendt af Domstolene, men man kunde naturligvis tænke sig, at han blev tiltalt, saa kunde man ligesaa godt lade være at gøre Noget. Det er umuligt at give Lovregler, der paa den ene Side ere effektive nok til at ramme Andet, men paa den anden Side ude af

Stand til at kunne fremkalde et saadant Resultat. Ligeom det naturligtvis her maa forudsættes, at Domstolene anvende Lovbestemmelserne fornuftig, saaledes maa der ogsaa forudsættes en fornuftig Brug af Anklagemyndigheden. Det gjælder paa alle Gebeter; Enhver, der kender nærmere til Straffelovgivningen, vil vide, at det er Noget, der møder paa næsten alle Omraader, at en fornuftig Brug af Anklagemyndigheden er det naturlige Supplement til en fornuftig Brug af Dommemyndigheden, og det er Forudsætningen for det Hele. Forudsætter man ikke det, er Døren aaben for de vildeste Fantasier om, hvorledes man kan blive chikaneret og faae Ketsfager paa Halsen, saa for det Gne og saa for det Andet. Jeg kan nu sige for min Del og for den Tid, jeg har haft med de Ting at bestille, at jeg ikke tror, der kan være Tvivl om, at Anklagemyndigheden er bleven brugt meget maadeholdent paa det Gebet, jeg tror, at man maaste snarere kunde reise den Bebreidelse mod den, at den ikke er bleven brugt nok. Men for mig har det altid været et ledende Hensyn kun med største Betænklichkeit at tage fat paa Noget, der virkelig fra et eller andet Synspunkt betragtet kunde gjøre Krav paa at have literær eller artistisk Betydning, og Anklagemyndigheden er i det Væsentlige — maaste med en enkelt Undtagelse for mange Aar tilbage — kun bleven brugt mod Produkter, som jeg tror, at alle Menneſter, selv om de høre til den saakaldte realistiske Retning, som den ærede Taler sigtede til, vilde erkjende ligge aldeles udenfor Begrebet Literatur og Kunst og derfor ikke have noget Krav paa Hensyn fra den Side betragtet. Jeg kan derfor kun advare Thinget imod at lade sig bevæge ved saadanne Fantasi billeder af Forsølgelser og deslige, som kunde fremkomme under Forudsætning af en hensynsløs og chikanøs Brug af Anklagemyndigheden og en uforstandig Brug af Dommemyndigheden. Jeg tror ikke, at der enten i Anklagemyndighedens eller Domstolenes Praxis foreligget nogen Grund til at foregaae sig disse Tilfælde eller nogen som helst Grund til at lade sig afholde fra at gjøre, hvad der paa den anden Side maa gjøres, hvis man vil opnaa nogen væsentlig Forandring i den nuværende Tingenes Tilstand, som man beklager sig over.